

РЕШЕНИЕ

№ 1535

гр. София, 09.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 09.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2553** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 АПК, вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Производството е по реда на чл.1 и сл. от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Т. С. против СДВР. Претендира се обезщетение за имуществени вреди в размер на 400 лева, представляващи сторените разноски по НАХД №3005/19г. на СРС по оспорване на НП №19-4332-000030/15.01.2019г.

Ищецът твърди, че с отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление му било наложено административно наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца и глоба в размер на 300 /триста/ лева. В съдебното производство по обжалване на НП е представляван и защитаван от адвокат, за което направил разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. по договор за правна защита и съдействие, платени в брой в деня на сключване на договора. Претендира вреди в размер на направените разноски от 400 лв, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт-НП, ведно със законната лихва от датата на настъпване на увреждането, до окончателното изплащане на претендираната сума.

С исковата молба, освен обезщетение за имуществени вреди, се претендира и такова за неимуществени в размер на 2000 лева. Твърди се, че в резултат на отмененото

като незаконосъобразно НП, ищецът е бил лишен от възможността да управлява МПС, тъй като му били отнети свидетелството за правоуправление и контролния талон. Това предизвикало стрес, безпокойство и притеснение за период от 26.08.2018г. до 20.01.2021г.

В хода на съдебното дирене е допуснато изменение на исковата претенция за неимуществени вреди, като същата се счита предявена за сумата от 800 лева и за периода от датата на издаване на НП-19.01.2019г. до тази на влизане в сила на решението за неговата отмяна -20.01.2021г.

Ищецът в съдебно заседание ,чрез процесуалния си представител, моли исковата молба да бъде уважена и бъдат присъдени разноските в настоящото производство.

Ответникът в представения писмен отговор и в писмени бележки оспорва предявения иск за имуществени вреди за недопустим, неоснователен и недоказан, а този за неимуществени – за неоснователен. Моли същите да бъдат отхвърлени. Алтернативно, моли съдът да намали размера на обезщетението, претендирано за неимуществени вреди. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в настоящото производство. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за основателност и доказаност на исковата претенция за имуществени вреди и за неоснователност на тази за неимуществени.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, които обсъди поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:

По предявения иск за имуществени вреди:

От приложеното НАХД №3005/19г. на СРС се установява, че с Решение от 22.10.2021г., влязло в сила на 20.01.2021г. е отменено изцяло, като незаконосъобразно Наказателно постановление №19-4332-000030/15.01.2019г.,издадено от Началник сектор при ОПП - СДВР, с което на ищеца е наложено административно наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца и „глоба” в размер на триста лева.

Ищецът С. е бил представляван в производството пред СРС от адвокат. Представителната власт се установява от приложените по делото на СРС пълномощно и договор за правна защита и съдействие/ л.14/. За представителството по НАХД , страните са се договорили за възнаграждение в размер на 400 лв., което е платено в брой от ищеца на адвоката при подписване на договора.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Видно от приложеното НАХД №3005/19г. на СРС, същото е образувано на 21.02.2019г. Съдебното следствие по делото е приключило на 12.02.2020г. В хода на

съдебните прения ищецът или неговият представител не са заявили претенция за присъждане на разноски.

Към датата на провеждане на последното съдебно заседание в производството пред Районен съд – София за ищеца вече е съществувала предвидената в чл. 63, ал. 3 от Закона за административните нарушения и наказания (нова – ДВ, бр. 94/29.11.2019 г.) възможност гражданите, обжалващи наказателни постановления да претендират платените от тях суми за адвокатски възнаграждения като съдебни разноски в рамките на производствата по чл. 63, ал. 1 ЗАНН. С приемане на разпоредбата на чл. 63, ал. 3 ЗАНН, претендирането им по реда на ЗОДОВ не е възможно, тъй като има друг законов ред за присъждането им. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 8, ал. 3 ЗОДОВ. Обстоятелството, че страната не е поискала присъждане на разноските от районния съд, не обуславя допустимост на иска с правно основание чл. 1 ЗОДОВ. Отговорността за разноски произтича от неоснователно предизвикан правен спор и може да се осъществи само по висящия процес, след като процесуалната възможност за това е изрично предвидена, както е в случая. Изключение от това правило бе въведено по тълкувателен път от Върховния административен съд, предвид доскорошната липса на процесуален ред за присъждане на разноските в съдебното производство по ЗАНН и с цел да се даде възможност за защита на имуществения интерес на гражданите да бъдат възмездени за понесените от тях разноски по повод отмяната на незаконосъобразни наказателни постановления.

Изменението на ЗАНН не въвежда друг ред за присъждане на обезщетение за вреди по смисъла на чл. 8, ал. 3 ЗОДОВ, а е изрично предвидена законова възможност разноските да се претендират в производството, в което са сторени. След изменението на ЗАНН е налице ефективно правно средство за защита на имуществения интерес на жалбоподателя, поради което приложението на исковия ред за защита вече не е необходимо, съответно отпада нуждата от прилагане на Тълкувателно решение № 1 по ТД № 2/2016 г. на Върховния административен съд. Неизползването на нововъведеното правно средство поради процесуално бездействие на жалбоподателя, не прави иска с правно основание чл. 1 ЗОДОВ допустим. / В този см. Определение № 10267 от 11.10.2021 г. по адм. д. № 9241/2021г., Определение № 9751 от 28.09.2021 г. по адм. д. № 8899/2021г., двете на Върховния административен съд /

С оглед изложеното, съдът намира, че предявеният иск за заплащане на имуществени вреди, равняващи се на сторените в хода на оспорване на процесното НП, разноски, е недопустим и като такъв следва да бъде оставен без разглеждане, а производството по делото в тази част – прекратено.

По предявения иск за неимуществени вреди:

Предявеният иск е с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съгласно който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне законната отговорност следва да е налице отменен по надлежния ред акт, реално причинена вреда, произтичаща от него, както и да е налице пряка причинна връзка

между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, от чийто отменен акт се твърди да са причинени вредите.

Разгледан по същество, искът е неоснователен.

Видно от приложения по делото АУАН/л.53/ , на 26.09.2018г., около 13.45ч., ищецът бил спрял за проверка от служители на ОПП-СДВР. При същата било установено, че автомобилът, управляван от него, бил с прекратена регистрация на осн.чл.143, т.15 от ЗДвП. За това нарушение срещу Т. С. бил съставен АУАН№ 0727845/26.09.2018г. С акта били иззети като доказателства контролния талон към свидетелството за правоуправление на МПС на ищеца, свидетелството за регистрация на л.а. и регистрационните табели. По делото не са ангажирани доказателства за оспорване на наложената с АУАН принудителна административна мярка.

Предвид това, че деянието би могло да съставлява престъпление по чл.345, ал.2 от НК, преписката била изпратена на СРП по компетентност. С постановление от 18.12.2018г., СРП отказала образуване на наказателно производство срещу Т. С. и преписката –изпратена на СДВР по компетентност за преценка за търсене на административнонаказателна отговорност.

След постъпване на материалите при административния орган, било издадено процесното НП, с което ищецът бил наказан с глоба и лишаване от правоуправление за срок от шест месеца.

Както бе посочено по-горе, установено е от доказателствата по делото, че с влязъл в сила съдебен акт е отменено обжалваното НП, при което е налице първата предпоставка на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Този акт, макар и да не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, е издаден при упражняване на санкционираща административна дейност. Основанието, на което е отменено наказателното постановление не подлежи на преценка в исковото производство по чл. 203 и сл. АПК. За яснота следва да бъде посочено, че макар от решаващия съд да е допусната известна неприцизност, тъй като в диспозитива на съдебния акт за отмяна е посочено само едното от двете наложени административни наказания за вмененото нарушение, съдът приема, че е постановена цялостна отмяна на процесното Наказателно постановление №19-4332-000030/15.01.2019г. Горното становище произтича не само от отсъствието на нарочен диспозитив за частична отмяна на санкционния акт, но и от мотивите в посоченото решение, които са в насока за несъставомерност на деянието, поради което изобщо не следва да бъде наказвано.

Във връзка с установяване наличието на настъпили вреди, съдът допусна събиране на гласни доказателствени средства.

Видно от показанията на свидетелите И. и С., ищецът е преживял тежко санкционирането му с процесното НП. Същият се чувствал несправедливо обвинен,

загубил съня си, изпитвал затруднения в работата си, която изисквала ежедневно управление на автомобил. Свидетелите сочат още, че по това време съпругата на С. имала здравословни проблеми, които налагали често посещение при лекар. Обстоятелството, че ищецът бил лишен от правоуправление, възпрепятствали последния да и оказва помощ и подкрепа. Всичко това предизвиквало стрес, дискомфорт, напрежение, сърдечно-съдови проблеми.

Съдът кредитира с доверие показанията на разпитаните свидетели, тъй като същите са последователни и непротиворечиви.

Горната фактическа обстановка, по същество безспорна между страните, съдът приема за установена въз основа на събраните в производството по делото гласни и писмени доказателства, които са последователни, взаимно обвързани и безпротиворечиви досежно главните подлежащи на доказване факти, и анализирани в съвкупност не налагат различни изводи.

Правни изводи:

Приложимият ЗОДОВ доразвива принципа, че всеки дължи обезщетение за вредите, които е причинил виновно другиму, като създава облекчен ред за ангажиране отговорността на държавата/общината за вредите, причинени на граждани от органите на администрацията при изпълнение на правнорегламентирана административна дейност. За да ангажира отговорността на ответника на осн.чл.1 от ЗОДОВ, ищецът следва да установи кумулативното наличие на елементите от фактическия състав на посочената норма, а именно - отменен като незаконосъобразен административен акт, претърпени вреди (имуществени и неимуществени), и пряка причинно-следствена връзка между тях. Безспорно в случая е налице отменен като незаконосъобразен акт - Наказателно постановление №19-4332-000030/15.01.2019г ., в частта относно наложените кумулативни наказания глоба и лишаване от правоуправление на МПС за нарушението по чл.140 от ЗДвП.

Съдът обаче, приема за недоказано наличието на третата кумулативна предпоставка по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ - причинно-следствената връзка между отмененото като незаконосъобразно НП и твърдените от него неимуществени вреди в резултат на лишаването му от правоуправление на МПС.

Съгл. чл.171 от ЗДвП за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач. Според изричното предвиждане на ал.3 на чл.172 от ЗДвП , актуална към датата на нарушението, СУМПС се изнемва със съставянето на АУАН.

Както бе посочено по-горе, на 26.09.18г. против ищеца е бил съставен АУАН, с който е било иззето неговото СУМПС. По делото не са ангажирани доказателства наложената ПАМ - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността му, да е била оспорена.

При тези данни се налага извод, че в случая на 26.09.18г. спрямо С. е проведено административно производство по реда на чл.171 - чл.172 от ЗДвП, започнало с изземването на СУМПС със съставяне на АУАН за нарушение по чл.137 а и чл.140 от ЗДвП.

Съобразно изричното предвиждане на законодателя, именно издаването на заповед за ПАМ, респективно издаването на АУАН, е основанието, на което е отнето неговото СУМПС - до решаване на въпроса за отговорността му за вмененото му нарушение с влязло в сила НП. Тук следва да бъде подчертано, че двете производства - административното по чл.171 - чл.172 от ЗДвП вр.чл.22 от ЗАНН за прилагане на принудителна административна мярка, и административнонаказателното такова по чл.175 ал.3 от ЗДвП вр.чл.36-чл.64 от ЗАНН за ангажиране на административнонаказателната отговорност на извършено нарушение по специалния закон - макар провеждани от един и същ административен орган, са различни по своя правен характер, процедура и последствия, и напълно самостоятелни - без никое от тях да е преюдициално спрямо другото. Общият им правопораждащ факт - извършено административно нарушение по ЗДвП, и това, че срокът на действие на ЗПАМ е обвързан в определени хипотези с датата на влизане в сила на НП, не означава идентичност на правните им последици, нито дава възможност някои от тях да бъдат преодоляни чрез оспорване и отмяна на акта, породил другия вид последици, и то с обратна сила. В конкретния случай, това означава, че след като отнемането на СУМПС на ищеца е станало по силата на друг индивидуален административен акт, правните последици, породени от него, не могат да бъдат заличени чрез отмяната на правораздавателния акт- НП. Според горесцитирания текст от ЗДвП / в редакцията му към датата на констатиране на нарушението/, ПАМ - временното отнемане на СУМПС на извършилия нарушение водач, е с продължителност от момента на установяване на нарушението до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от шест месеца. Възможни са няколко хипотези: 1). Когато НП, с което нарушението е санкционирано, влезе в законна сила преди изтичане на 6-месечния срок, отнемането на СУМПС се трансформира от ПАМ в изтърпяване на наложеното административно наказание, като се зачита времето до влизане на НП в сила; 2). Когато до изтичане на посочения срок въпросът за отговорността на водача все още не е решен, какъвто е и настоящият случай, ПАМ отпада по силата на закона; и 3). Когато НП бъде отменено със съдебно решение преди изтичане на 6-месечния срок, отнемането на СУМПС въз основа на заповедта за ПАМ прекратява действието си от датата на влизане на решението в сила.

Отмяната на НП обаче, не резултира в отпадане на основанието за изпълнение на ПАМ в периода 26.09.18г. – 20.01.2021г., тъй като през първите шест месеца мярката е била приложена и действаща въз основа на влязъл в сила ИАА, който не е бил обжалван и не е бил отменен от съда като незаконосъобразен. Формулирано по различен начин - периода 26.09.18г. –26.03.2019г. ищецът е бил лишен от право да управлява МПС чрез отнемане на СУМПС на законно, влязло в сила правно основание - ИАА, а не въз основа на отмененото НП. / В този см. Р..7229/21г. по адм.д.3462/21г. и Р..7466/21г. по адм.д.2587/21г., двете на ВАС/. След това, ПАМ е отпаднала по силата на закона и С. е разполагал с възможността да се яви в

съответната служба на ПП при МВР и да получи своето свидетелство за правоуправление. Бездействието на последния и търпените в резултат на това неудобства, не биха могли да се вменят във вина на наказващия орган, издал процесното НП.

Предвид становището, че ИАА, въз основа на който е отнето СУМПС, не е бил отменен като незаконосъобразен от съда, а отмяната на НП няма за последица отмяна на наложената в процесния период ПАМ като незаконосъобразна, настоящият състав приема за недоказана причинно-следствената връзка между отмяната на НП и твърдените неимуществени вреди.

Горното обуславя предявеният иск за неимуществени вреди, поради лишаването на ищеца от правоуправление, в резултат на незаконосъобразното НП, за недоказан по основание.

По изложените съображения, съдът намира, че исковата претенция за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди е изцяло неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и актуалната редакция на чл.10 ал.4 от ЗОДОВ, искането на ответника за присъждане на сторени разноски, е основателно . Размерът на юрисконсултското възнаграждение се определя по правилата на чл.78 ал.3 от ГПК, приложима по изричното препращане на чл.144 от АПК, вр.чл.37 от Закона за правната помощ и чл.25 ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, а именно - от 100лв. до 300лв. Съдът намира, че в случая, с оглед реално положения труд, фактическата и правна сложност на делото и продължителността на производството, възнаграждението следва да бъде определено в размер на 100 лв.

Мотивиран от горното, Административен съд - София град,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявения от Т. С. С., ЕГН [ЕГН],с адрес: [населено място], [улица] , вх. Б, ет. 4. ап. 9 против СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ [населено място] ИСК ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА обезщетение за имуществени вреди в размер на 400 лева, представляващи сторените разноски по НАХД №3005/19г. на СРС по оспорване на НП №19-4332-000030/15.01.2019г., като недопустим и ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Т. С. С., ЕГН [ЕГН],с адрес: [населено място], [улица] , вх. Б, ет. 4. ап. 9 против СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ [населено място] иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 800 лева за периода от 19.01.2019г. до 20.01.2021г., като неоснователен.

ОСЪЖДА Т. С. С., ЕГН [ЕГН],с адрес: [населено място], [улица] , вх. Б, ет. 4. ап. 9, да заплати на СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

[населено място], разноси по делото в размер на 100/сто/ лева.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: